

EL DIA QUE VAIG APRENDRE A VOLAR: CRUÏLLES IDENTITÀRIES, LABERINTS DEL JO

LAURA BASAGAÑA / LLAVOR CULTURAL

Stefanie Kremser (1967, Düsseldorf) ha publicat la seva tercera novel·la: *El dia que vaig aprendre a volar* (Edicions de 1984, 2016), traduïda amb encert per Anna Punsoda.

Kremser elabora un íntim tapís de nostàlgies i adversitats, a la vegada que ens condueix als braços de la vitalitat del joc de viure, ens fa recórrer el laberint de les relacions humanes i ens fa tastar la recerca de la pròpia identitat.

Stefanie Kremser | Foto: Arxiu particular.

Amb una prosa vitalista i que recull els relleus del joc de la vida, Stefanie Kremser acolorix els paisatges del Brasil i ens els acosta amb tota la seva esplendorositat: la mateixa amb què s'acaren els reptes nous, els mils camins a on ens porta la vida. Kremser retrata els sentiments de nostàlgia, amor pels temps de joventut -vida de pis d'estudiants amb tasses de tots colors, converses barrejades i l'alegria de la no-rutina- a través de les paraules melodioses que conformen *El dia que vaig aprendre a volar*, la singular història de la descoberta de la vida narrada a través dels ulls d'una nena. Una nena que és diferent, perquè creix sense mare. Té un pare, però, que se l'estima amb bogeria i ella aprèn el que és l'amor i l'amistat per boca i gestos dels entranyables companys de pis del seu progenitor.

La dolçor de la descoberta no es troba gens llunyana de sentiments com la por, que és reflex del que suposa evolucionar, canviar, mudar paisatges i maneres d'entendre la vida. En el vaivé de l'estratègia d'adaptació, recomposició d'esquemes i sorpreses de l'entorn, hi ha lloc per a tot: per a entomar el canvi amb alegria, per buscar en el viatge un motiu de lluita, d'autosuperació, de reconciliacions amb el passat -de vegades certament incompreensible-.

L'autora juga amb la idea de gratar la terra, furgar en el passat per contemplar i interpretar els fruits de l'avui. Allò que nosaltres som ara, ve de molt enrere. Té una prehistòria, té uns parents llunyans, té unes llegendes que no podem esquivar. Si escriure vol dir això -interpretar-se un mateix, interpretar els misteris del viure, interpretar el món- Stefanie Kremser ens ensenya que per fer-ho, cal furgar-se les ferides i només d'aquesta forma -potser- arribaran a cicatritzar.

La recerca dels orígens, tenir el cor dividit, ser una mica de tot arreu, tenir amics escampats pel món, sentir-se alegre i trist alhora, amb aquella meravellosa paraula que el portuguès té: *saudade*, són només uns quants ingredients del múltiple tapís que Kremser dibuixa. I la melodia de tot plegat ens arriba traduïda elegantment per Anna Punsoda.

No us explicaré l'argument de *El dia que vaig aprendre a volar*, perquè és molt millor que us hi tireu de cap sense preàmbuls. Només us diré que la frescor i la gentilesa amb què Kremser narra l'adversitat és digna d'elogi. Llegint-la, Kremser ens recorda que els paisatges són multicolor, plens de relleu i poesia, malgrat el dolor. En cap cas hi trobem fotografies en blanc i negre, figures maniqueïstes, personatges sense matisos, arquetips fàcils. Kremser ens mostra un mosaic històric, vital, ple d'humanitat i esbossa secrets acabats en bogeria, destins plens d'infortuni, amistats transoceàniques, l'amor i la responsabilitat vers els regals inesperats.

L'abraçada alemanya -amb aromes de cervesa fresca i la calidesa de la flonjor dels reencontres- es fusiona amb els perills tropicals, amb l'adrenalina de la novetat, amb els estímuls i la bellesa exuberant del canvi. Pot ser que el lector també es retrobi amb ell mateix, tal com ho fan els personatges kremserians.